

Predikan i Kindaholms församling 2016 av Tobias Bäckström

1 sönd. i advent

"Ett nådens år"

Sakarja 9:9-10

Upp 5:1-5

Matt 21:1-9

Ps: 103, 104, 105, 421, 108

Ett nytt kyrkoår börjad idag och kyrkans år börjar med ett glädjerop. Ett rop om att Någon kommer, Någon är på väg. Någon som kommer med fred och frihet för alla fångna och förtryckta. Vi har precis sjungit "Hosianna, Välsignad är han som kommer i Herrens namn". Precis som folket i Jerusalem gjorde en gång. När konung kom till dem rusade de ut och mötte honom, med sång, jubel och viftande palmlblad.

Hur kommer han? Jo, han kommer ridande på en åsna. Det är tydligt att det är viktigt att det är just en åsna, Jesus är nog med den detaljen. Och förklaringen får vi, det är för att det ska uppfyllas som står hos profeten Sakarja: "Säg till dotter Sion: Se, din konung kommer till dig, ödmjuk och ridande på en åsna och på ett föl, ett lastdjurs föl."

Åsnan var framförallt fredens symbol. I krig använde man häst, det talas mycket om *stridshästar* i bibeln men aldrig om stridsåsnor. I den första läsningen från Sakarja så berättar profeten om hur stridsvagnar, vapen och *hästar* ska förintas. Det är nog inte så att Gud inte skulle gilla hästar, men de står som symbol för kriget. Men åsnan blir alltså kvar, han som får bära rättfärdighetens konung, fredens konung. I triumf rider han in, han som skall förkunna fred för folken.

Nu börjar alltså ett nytt Nådens år. Varje kyrkoår är ett år av nåd, år som Gud ger oss av sin generositet och frikostighet, och året börjar med att fredens konung kommer till oss. När vi påbörjar en ny period får vi påminna oss om att tiden ligger i Guds hand, inte bara nuet eller det förflutna utan framförallt *framtiden*. Nu ser vi framåt. Advent betyder ankomst. Tiden kommer till oss, vi ser in i framtiden med förväntan, med längtan. Vi går in i det nya kyrkoåret med förhoppningar.

Eller gör vi det? Ser vi på framtiden som något som vi längtar efter? Eller är det tvärtom så att vi blickar bakåt med nostalgisk längtan? Jag kan konstatera att det finns en tilltagande oro och ängslan för framtiden.

Framtiden är alltid okänd, och idag finns det många okända faktorer som kan göra oss ängsliga. Hur går det med säkerheten i världen? Det gäller ju inte bara Syrien och avlägsnare delar av världen, Nej, i vårt eget närområde, i Östersjöområdet talas det mer och mer om ökad risk för konflikter. Och hur ska det gå med Sveriges ekonomi, med sammanhållningen i Europa? et cetera. Det finns många skäl som kan göra oss oroliga inför det som ska komma.

Dagens andra läsning, epistelläsningen ur uppenbarelsboken handlar om den vision som aposteln Johannes fick på ön Patmos. Han fick blicka in i en annan dimension i tillvaron, en dimension ovanför den jordiska tillvaro som vi lever i. Men även om vi inte kan se den, är den minst lika verklig som vår.

Där får Johannes se en bokrulle som var förseglad med sju sigill. I boken fanns framtiden beskriven, kommande händelser är upptecknade där, men boken är alltså förseglad, framtiden är okänd. Och det fanns ingen som var värdig att bryta sigillet. Ingen utom en: Lejonet av Juda, skottet från Davids rot, han som hade segrat och därför kunde bryta sigillen.

Vad betyder detta för oss? Uppenbarelsboken är full av symbolspråk och innebörden i detta är att Jesus, som är lejonet av Juda, han har framtiden i sin hand. Han kan bryta sigillen och blicka in i framtiden, han vet vad som händer och har kontrollen.

Det betyder inte att framtiden inte kommer medföra svårigheter och problem. Tänk bara hur det gick för Jesus. Fredens konung kom till Jerusalem och folket tog emot honom med jubel. Men en kort tid därefter hade makten gjort sig av med honom och korsfäst honom. Han blev korsfäst, men inte besegrad. Tvärtom, genom sin kyrka har Jesus nu nått ut till jordens alla ändar.

Framtiden är oviss, för *oss*, men inte för *honom*, han som hade makt att bryta sigillen. Han har hela historien i sin hand. Vi kan räkna med att det kommer inträffa fler krig och konflikter även i framtiden, men freden segrar alltid till slut.

Därför kan vi se framåt med frimodighet. Framtiden kommer till oss, och framtiden för med sig ytterligare ett nådens år. Jesus kan öppna framtidens bok och se i den. Vi får vandra in i framtiden tillsammans med honom och låta honom öppna *vår* framtid. Han är den som kan öppna dörrar för oss när vi känner oro. Vi behöver aldrig gå ensamma in i framtiden. Jesus är den som omsluter oss i tiden, han är både före och efter oss. Han är Alfa och Omega, begynnelsen och änden. Advent är en tid när vi blickar framåt, vi väntar på någon som skall komma. Men denne som vi väntar på har alltså redan kommit, och finns här hos oss.

Adventstiden är en nådatid. Det är en förberedelsestid inför julen, så att vi blir fyllda av en förväntan efter Jesu ankomst. Vi får ta emot honom med samma glädje och förväntan som folket i Jerusalem gjorde, när de rusade ut och mötte honom med palmblad och glädjerop, när de sjöng "Hosianna, Davids son".